

Den sino-sovjetiska konflikten i Afrika

bP 505/55

National Library
of Sweden

Kurt Törnqvist
Kjell Aggefors

April 1973

DEN SINO-SOVJETISKA KONFLIKTEN I AFRIKA

THE LIBERATION STRUGGLE IN AFRICA. African Review,
January 1972.

Förord

Detta meddelande ingår i beredskapsnämndens bevakning av den sino-sovjetiska konflikten. Artikeln är hämtad ur en tidskrift, som ingår i det propagandaanalysmaterial, som nämnden erhåller från Storbritannien. Tidigare har nämnden publicerat följande två skrifter i detta ämne:

Gunnar Nordenstam: DEN SINO-SOVJETISKA KONFLIKTEN:
IDEOLOGIFAKTORN. Rapport nr 39, Stockholm 1968.

Christer Palmberg: DEN SINO-SOVJETISKA KONFLIKTEN
EFTER 1966. Meddelande nr 28, Stockholm 1969.

Dessutom har med ekonomiskt stöd av beredskapsnämnden följande uppsats utarbetats vid statsvetenskapliga proseminariet vid Göteborgs universitet:

Karl Brenzen, Ingemar Israelsson, Sigvard Karlsson,
Lennart Persson: DEN SINO-SOVJETISKA KONFLIKTEN I
KAMBODJA: MELLERSTA ÖSTERN OCH SÖDRA AFRIKA UNDER
1970. Vårterminen 1971

Kurt Lewin
Kjell Åberg

April 1972

DEBATT: PSYKOLOGISKA INSTITUTET I AFRICA

THE LIBERATION STRUGGLE IN AFRICA. Åberg, Kjell.
Januari 1972.

Debatt

Detta häfte innehåller artiklar i debattspalten om psykologiska institutet i Afrika. Artiklarna är baserade på en debatt som ägde rum i debattspalten i februari 1972, som inleddes av en artikel av Kjell Åberg. I debattspalten har nämnts följande artiklar och författare i detta häfte:

Åberg, Kjell: Debattspalten i PSYKOLOGISKA INSTITUTET I AFRICA. Rapport nr 33, Stockholm 1972.

Åberg, Kjell: Debattspalten i PSYKOLOGISKA INSTITUTET I AFRICA. Rapport nr 34, Stockholm 1972.

Debatten har med ekonomiskt stöd av beredningsnämnden för psykologiska institutet vid tekniska högskolan i Stockholm. Utgåvan är utgiven av förlaget Psykologiska institutet.

Kjell Åberg, Inger Isaksson, Gösta Karlsson,

Debattspalten: DEBATT: PSYKOLOGISKA INSTITUTET I

KAMBODJA: MELLANSTÄMNING OCH SÖDRA AFRIKA UNDER

1970. Västerås 1971

Kina utmanar Sovjet i Afrika

Ett tydligt inslag i Kinas mer utåtriktade politik är dess förnyade ansträngningar att erövra ledarskapet för befrielsekampen i Afrika genom att försvaga Sovjetunionens dominerande inflytande i de viktigaste befrielseörelserna.

Med Kinas återinträde på världsscenen efter dess tre år av isolation och självupptagenhet med kulturrevolutionen, visar karaktären på befrielsekampen tecken till förändring. Kineserna börjar utöva större inflytande inom de viktigaste afrikanska nationalistörelserna, som alltid har litat i hög grad till extern - huvudsakligen kommunistisk - hjälp, och utmana rysk dominans på detta område. Det är uppenbart att kineserna, vars förordande av väpnad strid som den enda vägen till frigörelse tilltalar många afrikanska frihetskämpar, gör allt för att erövra ledarskapet över de afrikanska rörelserna som en del av sin utvidgade kampanj att försvaga sovjetiskt - lika väl som amerikanskt - inflytande på världshändelserna.

Ett uppenbart dilemma i Kinas utvidgade strategi är i vilken utsträckning man skall fortsätta att ge stöd till politiska ytterlighetsgrupper i länder med vilka man upprätthåller normala diplomatiska förbindelser. Det finns redan tecken på en ökande kinesisk försiktighet i förbindelserna med dylika grupper. Kineserna kommer troligen att koncentrera sig på befrielseörelser som opererar i sådana områden som de portugisiska territorierna där de inte har några diplomatiska eller ekonomiska förbindelser att ta hänsyn till.

I början av 1960-talet höll de flesta av de ledande befrielseörelserna i Afrika kontakt med både Sovjetunionen och Kina. Sedan dess har en häftig rivalitet mellan de båda lett till uppkomsten av pro-sovjetiska och pro-kinesiska grupper i afrikanska territorier. Medan kineserna var upptagna på hemmaplan lämnade de initiativet till ryssarna att vinna de mer betydande rörelsernas lojalitet, huvudsakligen de som erkänns av the African Liberation Committee (ALC) i the Organisation of African Unity (OAU).

Kina och Sovjet i Afrika

Det tydliga målet i Kina var utvärldskända politik för dessa
förnyade samarbetningar med sovjetiska ledarskapet för de beträ-
skapsen i Afrika genom att förnyade Sovjetunionens domän-
randa inlytande i de viktigaste beträskapskretsarna.

Med Kina återstående av världens östra efter detta är av
isolation och självständighet med kulturrevolutionen, vi-
sar karaktär på beträskapskretsarna i Afrika.
Kineserna börjar söka större inlytande i de viktigaste
afrikanska beträskapskretsarna, som alltid har varit i
hög grad till exempel - invandring, kommersiell - djup,
och utgåva för beträskapskretsarna på detta område. Det är uppenbart
att kineserna, som förstås av vägen, är i den enda
vågen till beträskapskretsarna i Afrika.
Kamp, för att för att vägen för beträskapskretsarna över de afri-
kanska beträskapskretsarna som en del av sin utgåva kamp, att
förnyade samarbete - lika väl som samarbete - inlytande
på världskartan.

Det uppenbart tillika i Kina utgåva strategi är i vil-
ken utvärldskända som skall förstås att ge stöd till beträ-
skapskretsarna i länder med vilka man uppenbart
håller goda diplomatiska förbindelser. Det finns redan
tecken på en ökande kinesisk försäkrighet i beträskapskretsarna
med vilka grupper. Kineserna kommer troligen att känna-
vara sig på beträskapskretsarna som opererar i sådana områ-
den som de politiska beträskapskretsarna där de inte har några
diplomatiska eller ekonomiska förbindelser att påhänga.

I början av 1960-talet höll de flesta av de ledande beträ-
skapskretsarna i Afrika kontakt med både Sovjetunionen och
Kina. Sedan dess har en hållig rivalitet mellan de båda lä-
nderna uppstått av pro-sovjetska och pro-kinesiska grupper
i afrikanska beträskapskretsarna. Medan kineserna var upptagna på
hemmaplan i samband med inlytandet till ryssarna att vinna de
mer betydande beträskapskretsarna i Afrika, invandring de som
erkännas av The African Liberation Committee (ALC) i the
Organisation of African Unity (OAU).

De sovjetiska ledarna sökte dra fördel av dessa möjligheter. Ryssarna gav inte blott direkt hjälp utan utövade även ett betydande inflytande genom internationella rörelser som the Afro-Asian People's Solidarity Organisation (AAPSO). AAPSO själv har besvärats av sino-sovjetiskt gräl och kineserna har inte spelat någon aktiv roll i organisationen sedan 1967. Men den har samarbetat med den sovjetdominerade the World Peace Council (WPC) genom att stödja två gemensamma konferenser till stöd för befrielseörelserna i södra Afrika.

Den första, som hölls i Khartoum i januari 1969, omfattade södra Afrika och de portugisiska territorierna; den andra i Rom i juni 1970, rörde endast de portugisiska territorierna. Vid båda tilläts endast sovjetstödda befrielseörelser. I Khartoum var dessa Partido Africano da Independencia da Guiné "Portuguesa" e das Ilhas de Cabo Verde (PAIGC), Movimento Popular para a Libertação de Angola (MPLA), Frente de Libertação de Moçambique (FRELIMO), African National Congress från Sydafrika (ANC), South West African People's Organisation (SWAPO) och Zimbabwe African People's Union (ZAPU). De viktigaste deltagarna i romkonferensen var PAIGC, MPLA och FRELIMO.

Kineserna försökte exponera Moskvas försök att manipulera befrielsekampen och splittra konferenserna. I Khartoum klagade ryssarna över att kineserna hade sänt en stor grupp korrespondenter, som hade utfört subversiv verksamhet och spritt förfälskade dokument. Efter konferensen rapporterade the New China News Agency (NCNA) den 23 januari 1969 att fyra afrikanska nationalistorganisationer hade publicerat ett gemensamt uttalande i London, vilket stämplade konferensen i Khartoum som en "komplott av sovjetiska revisionister". De grupper som nämndes - alla minoritetsgrupper - var the Pan-Africanist Congress of South Africa (PAC), the Zimbabwe African National Union (ZANU), the National Union for Total Independence in Angola (UNITA) och the Mozambique Revolutionary Committee (COREMO).

de sovjetiska ledarna övertalade den förhållandevis svaga
Kommunistiska partiet i Kuba att stödja Khrushchevs planer på
att utöka Sovjetunionens inflyande genom att installera sovjetiska
missiler på ön. Detta beslut blev känt för USA:s regering och ledde
till att USA genomförde Operationen i Svinbäcken (Bay of Pigs) i
oktober 1961. När den misslyckades med att avsätta Khrushchevs
regim i Kuba, beslutade USA att stödja ett militärt interventioner i
Kuba för att förhindra att Kuba blir ett kommunistiskt land.
År 1962, efter att Kuba hade blivit en socialistisk stat, beslutade
USA att genomföra en militär invasion av Kuba för att åter
att göra Kuba till ett demokratiskt land. Detta ledde till att
USA genomförde Operationen i Svinbäcken (Bay of Pigs) i
oktober 1961. När den misslyckades med att avsätta Khrushchevs
regim i Kuba, beslutade USA att stödja ett militärt interventioner i
Kuba för att förhindra att Kuba blir ett kommunistiskt land.

Den första, som hölls i Kuba i januari 1962, omfattade
Kuba och de portugalska territorier som hade varit
i USA:s kontroll sedan 1961. Detta beslut blev känt för USA:s regering
och ledde till att USA genomförde Operationen i Svinbäcken (Bay of Pigs)
i oktober 1961. När den misslyckades med att avsätta Khrushchevs
regim i Kuba, beslutade USA att stödja ett militärt interventioner i
Kuba för att förhindra att Kuba blir ett kommunistiskt land.
År 1962, efter att Kuba hade blivit en socialistisk stat, beslutade
USA att genomföra en militär invasion av Kuba för att åter
att göra Kuba till ett demokratiskt land. Detta ledde till att
USA genomförde Operationen i Svinbäcken (Bay of Pigs) i
oktober 1961. När den misslyckades med att avsätta Khrushchevs
regim i Kuba, beslutade USA att stödja ett militärt interventioner i
Kuba för att förhindra att Kuba blir ett kommunistiskt land.

Kineserna förväntade sig att Khrushchevs försök att
begränsa kärnkraftens utveckling skulle leda till att
Kina skulle bli en starkare supermakt. Detta ledde till att
USA genomförde Operationen i Svinbäcken (Bay of Pigs) i
oktober 1961. När den misslyckades med att avsätta Khrushchevs
regim i Kuba, beslutade USA att stödja ett militärt interventioner i
Kuba för att förhindra att Kuba blir ett kommunistiskt land.
År 1962, efter att Kuba hade blivit en socialistisk stat, beslutade
USA att genomföra en militär invasion av Kuba för att åter
att göra Kuba till ett demokratiskt land. Detta ledde till att
USA genomförde Operationen i Svinbäcken (Bay of Pigs) i
oktober 1961. När den misslyckades med att avsätta Khrushchevs
regim i Kuba, beslutade USA att stödja ett militärt interventioner i
Kuba för att förhindra att Kuba blir ett kommunistiskt land.

AAPSO attackerad

Även romkonferensen attackerades. Ett uttalande, publicerat i London den 22 juni 1970 av Jorge Sangumba, Foreign Relations Secretary i UNITA, sade att uteslutandet av representerarna från två - UNITA och the Angolan National Liberation Front (FNLA) - av de tre befrielseörelserna i Angola var "diskriminerande och beklagansvärt". AAPSO anklagades för att från sina konferenser konsekvent utesluta befrielseörelser som inte välsignats av Sovjet och en del östeuropeiska länder. WPC och AAPSO sades vara internationella språkrör för Sovjets diplomatiska försök att påverka utvecklingen i befrielseörelserna i södra Afrika.

Genom att arrangera dessa konferenser försökte ryssarna tydligen både att förhindra varje kinesiskt initiativ genom OAU:s kanaler och att eliminera ALC:s kontroll över befrielseörelserna, även om Moskvas ansträngningar på senare tid huvudsakligen har inriktats på de mest etablerade rörelserna som vanligen är erkända av ALC. I de flesta fall var de berörda rörelserna först på plan. I Sydafrika till exempel stödjer Sovjetunionen ANC, som har bindningar av lång varaktighet med det Moskva-vänliga South African Communist Party, medan kinesisk hjälp huvudsakligen är kanaliserad till the Pan-Africanist Congress (PAC), bildad 1959 av en utbrytargrupp från ANC. PAC:s politik kännetecknas av kompromisslös svart nationalism och partiet har starkt influerats av kinesiska teorier om nödvändigheten av en våldsam revolution.

Det finns ett liknande mönster i Rhodesia, där Kina har stött den mera revolutionära och längre till vänster stående Zimbabwe African National Union (ZANU). Bildad 1963 som en utbrytargrupp från den sovjetstödda Zimbabwe African People's Union (ZAPU) har ZANU:s styrka ökat. Men båda rörelserna är i upplösning och har trots OAU:s försök att bilda en gemensam front inte kunnat klara upp sina tvister. Ett nytt parti, the Front for the Liberation of Zimbabwe (FROLIZI), som består av anhängare från båda organisationerna, grundades

År 1970 utgavs "The Front for the Liberation of Angola" (FLA) som bestod av medlemmar från både organisationerna som hade varit involverade i den angolanska revolutionen. FLA var en sammanslagning av FLA och UNITA och blev den angolanska revolutionära fronten (Frelimo) i Angola. FLA var "förklarade och bekämpade" av USA och andra länder för att vara en kommunistisk organisation som skulle försvaga den portugisiska kolonialmakten i Angola. FLA var en sammanslagning av FLA och UNITA och blev den angolanska revolutionära fronten (Frelimo) i Angola. FLA var "förklarade och bekämpade" av USA och andra länder för att vara en kommunistisk organisation som skulle försvaga den portugisiska kolonialmakten i Angola.

Den 1970 utgavs "The Front for the Liberation of Angola" (FLA) som bestod av medlemmar från både organisationerna som hade varit involverade i den angolanska revolutionen. FLA var en sammanslagning av FLA och UNITA och blev den angolanska revolutionära fronten (Frelimo) i Angola. FLA var "förklarade och bekämpade" av USA och andra länder för att vara en kommunistisk organisation som skulle försvaga den portugisiska kolonialmakten i Angola.

Den 1970 utgavs "The Front for the Liberation of Angola" (FLA) som bestod av medlemmar från både organisationerna som hade varit involverade i den angolanska revolutionen. FLA var en sammanslagning av FLA och UNITA och blev den angolanska revolutionära fronten (Frelimo) i Angola. FLA var "förklarade och bekämpade" av USA och andra länder för att vara en kommunistisk organisation som skulle försvaga den portugisiska kolonialmakten i Angola.

i oktober 1971 men har ännu inte erkänts av OAU. En av dess ledare, Shelton Siwela, som utbildats i Nordkorea, har sagt att han väntar ökat stöd från både Ryssland och Kina men än så länge finns det inga tecken på att någotdera landet är villigt att engagera sig för FROLIZI.

Inriktning på portugisiska kolonier

Den främsta spjutspetsen för den kinesiska ansträngningen är nu koncentrerad till de portugisiska territorierna, där kineserna är speciellt intresserade av Mocambique, som de helt klart betraktar som ett viktigt element i striden för södra Afrika. Det kinesiska inflytandet på FRELIMO, den enda organisation i Mocambique, som erkänns av OAU, var under en tid ringa som en följd av att den pro-kinesiske Uria Simango avlägsnades från ledarskapet under 1970 efter en längre period av rivalitet mellan pro-kinesiska och pro-sovjetiska fraktioner.¹⁾ Men i augusti 1971 kom vändpunkten, när en FRELIMO-delegation ledd av rörelsens president, Samora Machel, under sex veckor reste runt i Kina, Nordkorea och Nordvietnam.

Förutom att försvaga det sovjetiska greppet om FRELIMO, har kineserna stött ett antal smärre utbrytargrupper i Mocambique. Mycket av kinesernas stöd har getts till the Mozambique Revolutionary Committee (COREMO), bildat av avfällingar från FRELIMO och ledda av Paulo Gumane. COREMO har fått finansiell hjälp från kineserna, som också har gått med på att leverera vapen, under förutsättning att dessa sänds genom andra kanaler än dem som tillhör the OAU Liberation Committee. (Kommitte-ten har tidigare konfiskerat vapen avsedda för COREMO, som man inte erkänner.) Kineserna erbjöd även gerillaträning och i slutet av 1971 återvände en grupp som omfattade tre medlemmar av the COREMO Central Committee från en tremånaderskurs i Kina. Men de kinesiska metoderna att träna afrikanska gerillasoldater, som hålls isolerade under hela sin vistelse i Kina har övertygat en del återvändande frihetskämpar om att kineserna är rasister.

1. I texten står "rivalry between pro-Moscow and pro-Soviet factions". Övers. anm.

I oktober 1971 kom det som sagt uttryck av ÖAU. In av dess ledare, Thelma Kivimäki, som arbetade i Nordkorea, har sagt att han väntar sig att både Ryssland och Kina ska ha en lång tid där läge lockas på att någonting läsa är vilka som engageras sig för freden.

Upplysningar om sovjetiska källor

Den främsta uppgiften för den kinesiska säkerhetsgruppen är att koncentrera till de sovjetiska källorna, där kineserna är speciellt intresserade av Moskva, som de vill klart betyda som ett viktigt element i striden för östra Asien. Det kinesiska säkerhetsrådet på Peking, den enda organisationen i Moskva, som uttrycker av ÖAU, var under en tid uttryck som en källa av ett pro-kinesiskt uttryck uttrycker från säkerhetsrådet under 1970 efter en längre period av isolerat mellan pro-kinesiska och pro-sovjetiska källor. Den 1 augusti 1971 kom värdskapet ut på Peking-säkerhetsrådet led av uttrycken president, Samovskij, under sex veckor reste runt i Kina, Nordkorea och Nordvietnam.

Förutom att uttrycka det sovjetiska gruppen på Peking, har kineserna uttryckt ett antal andra uttryck i Moskva. Enligt av kineserna står det uttryck till The Moscow Group Revolutionary Committee (GOREMCO), vilket av uttrycken från Peking och ledas av Peking Gomanor GOREMCO har fått tillstånd att uttrycka kineserna, som också har fått att uttrycka uttryck, under förutsättning att dessa uttryck genom andra uttryck för så som tillhör ÖAU Information Committee. (Kommitte) som har tidigare uttryckt uttryck uttryck för GOREMCO, som man inte uttrycker. Kineserna uttryck även uttryck och i slutet av 1971 uttryck som uttryck till medlemmar av The GOREMCO General Committee från en uttryck uttryck i Kina. Men de kinesiska uttryck uttryck uttryck uttryck uttryck, som uttryck uttryck under hela sin uttryck i Kina har uttryck uttryck uttryck uttryck uttryck uttryck om ett kinesiskt uttryck.

1. I texten står "rivalry between pro-Moscow and pro-Soviet factions". Övers. om.

En spricka i COREMO ledde till bildandet av ytterligare en utbrytargrupp, ULIPAMO, som också erhåller kinesiskt stöd. Det är känt att en annan liten grupp, PAPOMO, har erhållit bidrag från kineserna i ett försök att bygga upp ett kommunistparti i Mocambique, vars kärna tidigare hade existerat i hemlighet.

Trots sin inblandning i de mindre rörelserna, har kineserna fortsatt att ge betydande militär hjälp till FRELIMO. Rörelsen antas nu i huvudsak vara utrustad av kineserna, som har tillhandahållit moderna vapen såsom automatkarbiner och pansarskott med ammunition, lossade från kinesiska båtar i Dar es Salaam och Mtwara. Kinesiska militäre experter rapporteras också ha kämpat tillsammans med gerillaförband i såväl Mocambique som Angola, där kineserna har intensifierat försöken att få inflytande i MPLA, en traditionellt sovjetstött rörelse i vilken försök att skapa en pro-kinesisk fraktion tidigare har misslyckats. Som i fallet med FRELIMO kan nya kinesiska initiativ beträffande MPLA spåras tillbaka till mitten av 1971. I augusti besökte en delegation, ledd av dess ordförande, Agostinho Neto, Peking på inbjudan av the Chinese-African Friendship Association. Delegationen besökte också Nordvietnam och Nordkorea. Sedan dess har frihetskämpar från MPLA fått kinesisk utbildning.

Utvidgat bistånd

Andra halvåret 1971 har därför inneburit en reaktivering och reorganisation av Kinas involvering i befrielsekampen i södra Afrika. Man har inte bara höjt nivån på biståndet utan även utvidgat det till de organisationer som tidigare huvudsakligen hade förbindelser med ryssarna, inklusive mindre rörelser såsom the South West African People's Organisation (SWAPO) och the Liberation Committee of Sao Tomé and Príncipe (CLSTP). I återuppbyggnaden av sitt biståndsprogram förefaller Kina att koncentrera sig på de områden där frihetskämpar har haft någon framgång, i synnerhet de portugisiska territorierna

En upptäckt i GURONG lade till betydelse av ytterligare en
aktivitetsgrupp, WILPAC, som också omfattar kinesiskt stöd.
Det är känt att en annan liten grupp, FANGMO, har erhållit
bidrag från kineserna i ett försök att bygga upp ett kommu-
nisterpart i Mossambique, vars kända tidigare kända existens
i beaktat.

Trots att inblandning i de mindre rörelserna, har kineserna
fortsatt att ge betydande stöd till WILPAC. Först
som sedan har i huvudsak varit utrustat av kineserna, som har
tillhandahållit tekniska hjälp såsom verktyg och andra
särskott med material. Inom de två kinesiska båtar i det
de Ocean och Kowloon. Kinesiska militärexperter rapporterar
också ha hämtat tillstanna med gerillabåtar i södra
Mossambique som Angola. Där kineserna har intensifierat för-
söken att tillhandahålla WILPAC, en strategiskt övervakad
rörelse i vilken försök att skapa en pro-kinesisk fraktion
tillgås har utövat. Som i fallet med FANGMO kan nya
kinesiska militäriska beaktade WILPAC södra tillbaka till
Kina av 1971. I augusti besökte en delegation, ledad av
den erbjödande, kinesiska hösten, Feking på landn av den
Chinese-African Friendship Association. Delegationen besökte
också Kowloon och Kowloon. Sedan dess har fristäm-
per från WILPAC till kinesisk utövning.

Utvärdering

Andra halvåret 1971 har varit inriktat på reaktivitet
och reorganisation av Kinas investering i beträffande
i södra Afrika. Men har inte varit högt på bidraget
utan även utvidgar det till de organisationer som tillgås
invändningen både förbindelser och tjänster, inklusive ma-
dre rörelser såsom the South West African People's Organiza-
tion (SWAPO) och the liberation Committee of Sao Tome and
Principe (CLPSP). I utvärderingen av detta bidragsprogram
föreligger Kina ett koncentrerat sig på de områden där vil-
beträffande har varit någon framgång. I synnerhet de portu-
galska territorier

Samtidigt finns det indikationer på att kineserna blir försiktigare i sitt samröre med oppositionella rörelser i de länder med vilka man nyligen etablerat diplomatiska relationer. Ett exempel är Etiopien där Kina tidigare varit det enda kommunistland som gett direkt hjälp inklusive vapen till den separatistiska Eritrean Liberation Front (ELF).²⁾ I juni 1969 bekräftade en officiell talesman för ELF att två skeppslaster med kinesiska vapen hade köpts detta år. Gerillatrupper har också utbildats i Kina (20 utvaldes 1967) och försetts med uniformer och utrustning. Emellertid erkände en av organisationens ledare, Omar Jaber, den andra november att Kina inte längre erbjöd sitt stöd. Han tillade att "detta kan förklaras av Kinas politik att vidga sina internationella relationer".

---

2. I texten står "Eritrean Liberation Movement (ELF)".
Övers. anm.

Samtidigt finns det indikationer på att klasserna blir för-
stärkta i sitt samarbete med oppositionella krafter i de
länder som vill bli medlemmar i det ekonomiska sam-
fundet. Ett exempel är Etiopien där kinesiska företag varit det
enda företaget som gett direkt hjälp i form av väpnar-
stöd. I den operativa kulturen i Etiopien (EPR) i
1975 har kinesiska företag varit en viktig del i att
stärka upp den kinesiska väpnade styrkan där.
Genomgående har också utbildats i Kina (30 personer 1975)
och försatts med utrustning och utbildning. Samtidigt ex-
isterar en av organisationens ledare, Gao Jieqiang, som varit
närvarande vid Kina i de senaste åren. Han tillade
att "detta kan förklaras av Kinas politik att vilja stärka
internationella relationer".

2. I texten står "Etiopien Liberation Movement (EPR)".
Övers. ans.

KUNGL. BIBL.
10 APR 1973
STOCKHOLM